

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 337/2026
25.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Герга Роберта, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Ивана Митровског и Марка Митровског, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.15/24 од 10.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1201/25 од 28.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 25. марта 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Герга Роберта – адвоката Ивана Митровског и Марка Митровског, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.15/24 од 10.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1201/25 од 28.01.2026. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.15/24 од 10.10.2025. године окривљени Герга Роберт оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године. У ову казну, окривљеном је урачунато време задржавања од 07.01.2022. године до 08.01.2022. године.

Истим пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала у износима опредељеним у изреци првостепене пресуде, у року од 60 дана од дана

правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те на плаћање трошкова заступања оштећених путем пуномоћника, о којима ће бити одлучено посебним решењем.

Оштећени су на основу члана 258. став 4. ЗКП упућени на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1201/25 од 28.01.2026. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.15/24 од 10.10.2025. године преиначена је у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени Герга Роберт због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време задржавања од 07.01.2022. године до 08.01.2022. године, а на основу члана 86. и члана 297. став 5. КЗ, према окривљеном је изречена и мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, док је жалба бранилаца окривљеног - адвоката Ивана Митровског и Марка Митровског одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Герга Роберта – адвокати Иван Митровски и Марко Митровски, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, браниоци окривљеног у поднетом захтеву истичу да је суд приликом доношења одлуке о казни погрешно ценио као отежавајуће околности чињенице да је критичном приликом окривљени повредио четири бланкетна саобраћајна прописа (возећи неприлагођеном и недозвољеном брзином, под утицајем алкохола, без обраћања пажње на пешака који се налази на коловозу), при чему је узео као

отежавајућу околност квалификаторну околност која улази у састав правне квалификације кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим, ценећи при томе квалификаторну околност као отежавајућу, а што је у директној супротности са одредбама члана 54. став 3. КЗ, коју повреду је учинио и суд правног лека приликом доношења другостепене пресуде, јер је пропустио да утврди ову очигледну повреду закона.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

У конкретном случају, правноснажном пресудом окривљени Герга Роберт оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, а према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, наступиле су теже последице у виду наступања смрти оштећеног – пешака Ивана Јовичина.

Доносећи одлуку о казни, првостепени суд је као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио чињеницу да је критичном приликом повредио четири бланкетна саобраћајна прописа, тежину учињеног кривичног дела и степен кривице, обзиром да је окривљени критичном приликом возио неприлагођеном и недозвољеном брзином, под утицајем алкохола у крви, без обраћање пажње на пешака – оштећеног који се налази на коловозу. Како је суд, дакле, приликом одмеравања казне ценио околности из члана 54. КЗ, које су од утицаја на одмеравање казне, а не околности које чине обележја кривичног дела у питању, то по оцени овога суда побијаном правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Ово стога што у осталом делу захтева браниоци окривљеног само формално истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно у чему се ова повреда састоји, односно на ком незаконитом доказу се правноснажна пресуда заснива, док с тим у вези у суштини полемишу са утврђеним чињеничним стањем и оценом доказа датом од стране нижестепених судова, уз изношење сопствене анализе и оцене доказа, пре свега налаза вештака у вези са брзином кретања возила окривљеног критичном приликом и сопствених чињеничних закључака у погледу доказаности чињенице које се тичу радње извршења дела и пропуста окривљеног као возача и оштећеног као пешака у конкретној саобраћајној ситуацији, супротних чињеничним утврђењима и закључцима суда у побијаној правноснажној пресуди. У вези са тим, браниоцу указују и на повреду одредаба члана 16. став 5. ЗКП, која се односи на примену института „*in dubio pro reo*“.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, односно повреда члана 440 ЗКП и члана 16 став 5 ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко браниоца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић